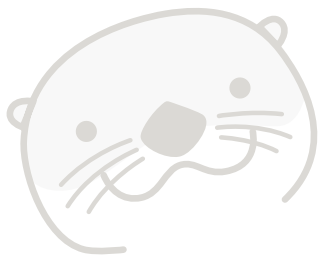

เขาคือบรรพบุรุษน้อยของผม

小祖宗

2

睡芒
ซุ่ยหมาง
เตียน

More Chinese
แปล

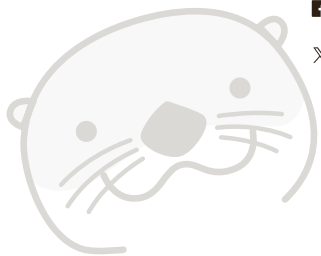

Lilac

การอ่านดีคือการเพิ่มพลังชีวิต

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

Facebook @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมิกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [Facebook @amarinbooks](https://www.facebook.com/amarinbooks) หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คือนักอ่านทุกท่าน หลังอ่าน *เขาคือบรรพบุรุษน้อยของผม* เล่ม 1 จบแล้วรู้สึกยังไงกันบ้างคะ เรื่องนี้เป็นแนว Coming of Age ที่ทั้งตัวนอวีเชอและเฉาเฟิงต่างก็ค้นหาตัวเอง เฉาเฟิงในตอนแรกไม่ยอมรับความรู้สึกของตนด้วยสาเหตุหลายๆอย่าง ทั้งรู้สึกผิดกับตัวนอวีเชอที่หมิ่นพ้อของตัวนอวีเชอที่มีบุญคุณท่วมหัว ทั้งรับตัวเองไม่ได้ ส่วนตัวนอวีเชอเองก็ยังไม่แน่ใจว่ารู้สึกกับเฉาเฟิงอย่างไร นี่ใช่ความรักจริงไหม หรือเขาแค่ชอบเฉาเฟิงเพราะโยยหาความรักที่ขาดมาตั้งแต่เด็ก

เนื่องจากทั้งสองยังอยู่ในวัยวัยรุ่น ต่างเป็นวัยรุ่นที่สับสนในตัวเอง จึงต้องแยกจากกันไปด้วยความเข้าใจผิด อีกทั้งการกระทำของตัวนอวีเชอที่ยิ่งผลักดันให้บุตรชายห่างไกลออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ พ้อลูกไม่เข้าใจกันเป็นเวลานาน กว่าจะปรับความเข้าใจกันได้ ทุกอย่างก็สายไปเสียแล้ว

บทสรุปของเรื่องราวความรักระหว่างทั้งสองจะจบลงอย่างไร ติดตามอ่านกันได้เล่มละเล่มค่ะ

ด้วยรัก

ທດສະຍອຳນ

unk

43

แคได้มองเขาก็พอแล้ว

***

ตัวนอวีเชอ ึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนถามกลับว่า “นายหมายถึงอะไร”

เฉาเฟิงยื่นมองตัวนอวีเชอจากข้างประตู กลัวว่าตนกับตัวนอวีเชอ จะแตกหักกันเพราะเรื่องนี้ จากนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพวกตนจะต้อง เปลี่ยนแปลงไปเป็นห่างเหินแน่ จึงลี้เลื่อยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนส่ายหน้าราวกับกำลัง หัวเราะเยาะตัวเอง “ไม่มีอะไร”

เฉาเฟิงออกไปนอนที่โซฟาโดยเปิดประตูทิ้งไว้และไม่ได้ปิดไฟ ส่วน ตัวนอวีเชอก็ลี้มตาเหม่อลอยอยู่พักหนึ่ง ก่อนปิดไฟในที่สุด ตอนกลางคืน เจียบมาก ตัวนอวีเชอหลับตาลงคิดถึงคำพูดของเฉาเฟิง เมื่อครู่เฉาเฟิง อยากถามอะไร เดาว่าน่าจะเป็นเรื่องที่ตนกำลังคิด ยังดีที่เฉาเฟิงไม่อยู่บ้าน ตั้งครึ่งเดือน ถ้าเฉาเฟิงนิสัยเหมือนวิศวกรที่คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น เขายัง ไม่รู้เลยว่าควรทำอย่างไรดี

หรือจะบอกเขาไปว่า ‘แบบนี้มันไม่ดีนะ ถึงฉันจะไม่ได้เหยียดพวก รักร่วมเพศ แต่ก็ไม่ได้ชอบผู้ชาย...’

เฮ้อ พูดแบบนี้ไม่ได้

หากพูดว่า ‘ถ้าพวกเขากลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนก็คงดีไม่น้อย...’

ก็ไม่ดี ฟังดูไม่จริงใจเกินไป

ตัวนอวีเชอนอนตะแคงหันไปทางประตูด้วยความกตลกรั้วม สุดท้าย ก็ยังไม่รู้ว่าจะต้องจัดการกับปัญหานี้อย่างไรดี ถ้าเฉาเฟิงกล้าถามออกมาจริงๆ เขาคงวิ่งหนีไปเพราะทำตัวไม่ถูกแน่ๆ

ไม่เคยมีใครสอนตัวนอวีเชื่อเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ วิธีที่ถามมาก็ใช้ไม่ได้เลย แถมตัวเขาเองก็ยังไม่มั่นใจว่ารู้สึกกับเฉาเฟิงอย่างไร ใช้ความรู้สึกรักและพึ่งพาแบบที่เขารู้สึกกับพ่อใหม่ หรือมีความรู้สึกอย่างอื่นปะปนอยู่ด้วย แต่ความรู้สึกไม่ใช่สารเคมีที่สามารถทำการทดลองแล้วจะรู้ว่าในนั้นมีส่วนผสมอะไรบ้าง ตัวนอวีเชื่อแล้วว่าตัวเองไม่อยากเสียเขาไป

เขาคิดว่าเฉาเฟิงที่นอนอยู่บนโซฟาจะต้องรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวแน่ แม้โซฟาที่บ้านจะเป็นแบบสั่งทำที่ทั้งยาวและนุ่ม แต่ก็สู้เตียงนอนไม่ได้อยู่ดี ตัวนอวีเชื่อลั่นเลนิดหน่อย แต่ก็คิดว่าการไล่เฉาเฟิงให้ไปนอนที่โซฟาเพื่อลงโทษเขา ครึ่งชั่วโมงก็น่าจะพอ ดังนั้นจึงลุกขึ้นนั่ง

เขาเปิดไฟแล้วเดินออกไป คิดว่าจะให้เฉาเฟิงไปนอนในห้องเดิมที่เขาเคยอยู่ เฉาเฟิงกำลังนอนกอดผ้าห่มอยู่บนโซฟาโดยหนุนแขนข้างหนึ่ง ภายในห้องรับแขกเปิดแค้ไฟตรงทางเข้า

ตัวนอวีเชื่อค่อยๆ ย่องเข้าไปเงียบๆ แล้วก็หันหน้ามองเฉาเฟิงที่นอนหลับตา แสงจากทางเข้าทำให้ใบหน้าครึ่งหนึ่งของเขาดูอบอุ่น ส่วนอีกครึ่งอยู่ในเงามืด เบ้าตาลึก จมูกโด่งเป็นสัน

ตัวนอวีเชื่อนอนไม่หลับเพราะคิดมากจึงนึกว่าเฉาเฟิงจะนอนไม่หลับด้วยผลสุดท้ายเมื่อเดินเข้าไปดูใกล้ๆ กลับพบว่าลมหายใจของเขาสม่่าเสมอเฉาเฟิงหลับลงได้อย่างไร ตัวนอวีเชื่อกระซิบเรียกชื่อเฉาเฟิงเบาๆ แต่เขากลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

“นอนหลับไปแล้วจริงๆ เหรอเนี่ย” ตัวนอวีเชื่อพึมพำเสียงเบาๆ ก่อนไต่ยีนเฉาเฟิงพึมพำอะไรสักอย่าง

เขาไต่ยีนไม่ชัด และนี่ก็สงสัยว่าเฉาเฟิงกำลังละเมออะไรอยู่ จึงก้มตัวลงเงี่ยหูฟัง

เฉาเฟิงพูดอีกครั้ง

ครั้งนี้ตัวนอวีเชื่อไต่ยีนชัดเจน เฉาเฟิงกำลังเรียกชื่อภาษาอังกฤษของตน เขาใช้ชื่อนี้ตั้งแต่เด็กจนโต หลังกลับประเทศจีนก็ไม่ชินกับชื่อภาษาจีนของตัวเอง ดังนั้นเพื่อนที่จีนทุกคนล้วนรู้ชื่อภาษาอังกฤษของตัวนอวีเชื่อ และยังชอบเรียกเขาด้วยชื่อนั้น

“ทำไมถึงเรียกชื่อฉันอีกแล้ว...” ตัวนอวีเซ่อก้มมองใบหน้าของเขาแล้วพูดเบาๆว่า “เฉาเฟิง นายฝันถึงฉันบ่อยไหม”

เฉาเฟิงไม่ตอบ ตัวนอวีเซ่อไม่ทันสังเกตเห็นว่าขนาตาของเฉาเฟิงสั่นไหว ยังคงถามต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “นายชอบฉันจริงหรือ”

“ถ้าชอบฉันจริง ทำไมนายไม่กลับบ้าน นายไม่ต้องการฉันแล้วใช่ไหม”

“หรือเพราะอาหารเช้าที่พ่อทำมันแย่มาก” เขามุ่นคิ้ว

“นายพูดมาแค่ครั้งเดียว ใครจะไปเข้าใจ” ตัวนอวีเซ่อจ้องมองเขาอยู่ครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจ จากนั้นก็ลุกและเดินกลับเข้าห้อง

หลังตัวนอวีเซ่อเดินจากไปพักใหญ่ เฉาเฟิงก็ล้มตา

เมื่อครู่เฉาเฟิงตื่นเต้นมาก พอลูบคอก็สัมผัสได้ถึงเหงื่อที่ไหลโซมกาย เพราะเขาใส่เสื้อผ้าของตัวนอวีเซ่อนอน กลิ่นที่ติดเสื้อผ้าจึงทำให้เขาฟุ้งซ่านจนผล็อยหลับไป แต่ไม่ได้หลับลึก ทันทีที่มีคนเข้าใกล้ก็ตื่น เขาไม่ได้ตั้งใจจะแกล้งหลับ แต่ก็คิดไม่ถึงว่าตัวนอวีเซ่อจะมาพูดกับตนตอนกลางดึกเช่นนี้

หลังได้ยินสิ่งที่ตัวนอวีเซ่อพูด เฉาเฟิงก็ยังไม่กล้าล้มตา

เช้าวันถัดมา เฉาเฟิงไปหาเสื้อผ้าที่เก็บไว้ในห้องใต้ดินก่อนหน้านี้ แต่หาทางเกงในไม่เจอ เพราะเขานำของส่วนตัวเหล่านี้ติดตัวไปโรงเรียนหมดแล้ว แต่จะไม่ซักก็ไม่ได้...เฉาเฟิงไม่มีวิธีอื่น จึงทำได้แค่อัดใส่อะไรเลย เขาคิดว่าอีกสักพักจะขอตัวใหม่จากตัวนอวีเซ่อ หรือไม่ก็ไปโรงเรียนเช่าหน้อยเพื่อกลับไปเปลี่ยนที่หอพัก

เขาถอดเสื้อผ้าของตัวนอวีเซ่อออก เพราะต้องทำข้าวเช้า ไม่อยากให้กลิ่นควันติดเสื้อผ้าชุดนี้

เฉาเฟิงรอทำอาหารเช้าเสร็จแล้วค่อยไปปลุกตัวนอวีเซ่อ เขาจะไม่ยอมลุกจากเตียง แต่ถามก่อนว่าข้าวเช้าคืออะไร หากไม่ถูกใจ ตัวนอวีเซ่อจะไม่มีความสุข ถ้าเป็นของที่เขาอยากกินพอดีก็จะลุกไวหน้อย

ทุกอย่างยังเหมือนเมื่อก่อน

หลังตัวนอวีเซ่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็เดินออกมา เฉาเฟิงหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้จากหน้าประตูบ้านมาอ่าน ในโทรทัศน์ที่เปิดอยู่คือ

รายการข่าวเช้า

เมื่อฉะเชิงเห็นตัวนอวีเชอเดินมา ก็ลุกแล้วไปตักอาหารเช้าที่อุ่น
อยู่ในหม้อ

ด้านในทางengenนักเรียนมีตาชายอยู่อีกชั้น พอฉะเชิงที่ไม่ได้ใส่อะไรไว้
ข้างในลุกเดินจึงเกิดการเสียดสี ทำให้เขารู้สึกไม่ค่อยสบายตัว

เขาส่งข่าวเช้าให้ตัวนอวีเชอ “เสี่ยวเชอ ที่บ้านมี...กางเกงในตัวใหม่ไหม”

“กางเกงใน?”

“ที่ใส่แล้วก็ได้ พี่เอาของพี่ไปซัก ไม่มีตัวเปลี่ยน”

“ที่ห้องพ่อน่าจะมีตัวใหม่ล่ะ แต่ว่า...” ตัวนอวีเชอหันหน้ามองแวบหนึ่ง
“ถ้าขายใส่คงจะเลิกไป ทำไมนายต้องซักด้วย ทนกลับไปเปลี่ยนที่หอไม่ได้เหรอ”

“ไม่ได้...ไม่ซักไม่ได้”

“...อ้อ” ตัวนอวีเชอเข้าใจทันที เขาวางแก้วนมด้วยสีหน้าแปลก ๆ
“เมื่อคืนนายฝันเห็นอะไรหรือเปล่า”

ฉะเชิงหน้าแดงเล็กน้อยแล้วตอบว่า “อืม” อย่างคลุมเครือ

ตัวนอวีเชอเห็นสีหน้าของเขาก็รู้สึกสนใจและสงสัยใคร่รู้ “ฝันนาย...
ฝันเรื่องเดิมทุกคืนเลยเหรอ”

“พี่ควบคุมเรื่องของความฝันไม่ได้นี่นา” ฉะเชิงนึกถึงเรื่องที่เขาดู
เมื่อคืน แล้วก็ตระหนักได้ว่าความจริงเขาต้องการจะถามอะไร จึงตอบอย่าง
กลืนไม่เข้าคายไม่ออกว่า “เออ...พี่ฝันเห็น...ฝันเห็นคนเดิมตลอดเลย”

ฉะเชิงคิดว่าคำตอบแบบนี้อาจทำให้เขาเข้าใจผิด จึงรีบพูดเสริมว่า
“แต่ก็...ไม่ได้ฝันเรื่องเดิมตลอดหรอก บางครั้งก็ฝันเรื่องอื่น”

ตัวนอวีเชอส่งเสียงอ้ออออกมาสองสามครั้ง

หากคนอื่นมาพูดเรื่องนี้กับตน เขาคงรู้สึกขะแยง แต่ขีดจำกัด
ของเขา กลับเป็นเช่นนี้ ทนคนอื่นไม่ได้ แต่พอเป็นฉะเชิงกลับทนได้

ฉะเชิงรู้สึกว่าตัวเองยิ่งอธิบายก็ยิ่งแย้ จึงไม่กล้าพูดอะไรอีก ได้แต่
เสียใจว่าทำไมตัวเองถึงได้พูดความจริงออกไป

พอแอบมองสีหน้าของตัวนอวีเชอก็ไม่เห็นว่าเขาจะโกรธ ภายใต้
แสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงบนเส้นผมสีดำกับขนตาอนยาวของเขา หากตั้งใจ

ดูดี ๆ จะเห็นว่าโบหุขาวผ่องของตัวนวนวีเชอที่กำลังก้มดื่มนมเริ่มแดงระเรื่อ ขณะจ้องมองตัวนวนวีเชออย่างเคลิบเคลิ้ม เจาเฟิงกลับรู้สึกแปลก ๆ จนอดยกมือขึ้นลูบผมอ่อนนุ่มของตัวนวนวีเชอไม่ได้ หัวใจของตัวนวนวีเชอหยุดเต้นไปชั่วขณะ เขาเงยหน้ามองเจาเฟิง “ทำอะไรนะ”

เจาเฟิงส่ายหน้า ก่อนมองละอองฝุ่นที่ล่องลอยท่ามกลางแสงอรุณ ในยามเช้า “ปรากฏการณ์ทินดอลล์¹”

ตัวนวนวีเชอ “...?”

เสี่ยวจางยังคงมาถึงเวลาเดิม หลังเขาคดกริ่งที่ประตู เจาเฟิงก็ช่วยตัวนวนวีเชอถือกระเป๋าหนังสือ จากนั้นทั้งสองคนก็ใส่รองเท้าแล้วเดินออกจากบ้านพร้อมกัน

เมื่อเสี่ยวจางที่อยู่ในรถเห็นเจาเฟิงเดินออกมา ก็เบิกตาโตทันที ทั้งสองคนเปิดประตูแล้วขึ้นนั่งบนรถ

เจาเฟิงไม่ได้สนใจว่าเป็นรถอะไร เพราะก็ไม่ค่อยรู้จักยี่ห้อของรถอยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นรูปลักษณะภายนอก รวมถึงความรู้สึกหลังจากนั่ง ก็พบว่ารถคันนี้ดีกว่ารถคันที่ตัวนวนซู่หมินขับกลับบ้านเกิดเสียอีก

ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี มันให้ความรู้สึกเหมือนเป็นรถที่เซเลบเท่านั้นถึงจะขับได้

เสี่ยวจางหยิบอาหารเข้าที่ซื้อมาให้ตัวนวนวีเชอพลางมองเจาเฟิงผ่านกระจกมองหลัง แต่ก็ไม่กล้าถาม

“ผมกินข้าวแล้ว เสี่ยวจางกินมารี๊ยง” ตัวนวนวีเชอพูดพลางรับนมกล่องจากเขา

เสี่ยวจางบอกว่ากินแล้ว ก่อนสตาร์ทรถ “เมื่อวานผู้จัดการตัวนวนโทร. มากำชับว่าอย่าลืมซื้ออาหารเข้าให้นายน้อย เขาต้องนึกว่านายน้อยอยู่บ้านคนเดียวแน่... จริงสิ ทำไมเจาเฟิงถึงกลับมาแล้วล่ะ”

¹ คือ ปรากฏการณ์การกระเจิงของแสงในสารคอลลอยด์ หรือสารแขวนลอยที่มีอนุภาคเล็กมาก มักถูกนำมาใช้ให้เกิดสุนทรีย์และความงามจากการกระทำของแสง

ตัวนอวี๋เซ่อตอบว่า “พ่อผมโทร.บอกให้เขากลับมา”
พอได้ยินอย่างนี้ เลี้ยวจางก็ไม่พูดอะไรอีก

เฉาเฟิงกลับไปคืนดีกับตัวนอวี๋เซ่อ ช่วงกลางวันจึงไปกินข้าวด้วยกันกับ
โจวเจ้อเลียง

แฟนของโจวเจ้อเลียงไปเข้าร่วมการแข่งขันภาษาอังกฤษจึงไม่ได้มา
กินข้าวด้วย ก่อนหน้านีตัวนอวี๋เซ่อก็ถูกชวนให้ไปแข่ง แต่เขาไม่ยากลำบาก
จึงปฏิเสธไป

หลังกินข้าวเสร็จพวกเขาก็เดินออกจากโรงอาหาร เฉาเฟิงบอกว่าจะขอ
แวะหอพักสักหน่อย

เขาสวมกางเกงชั้นในแบรนด์เนมตัวใหม่ที่หาเจอในห้องของตัวนอวี๋เซ่อ
แต่มันรัดแน่นมากจนเขาไม่สบายตัวตลอดทั้งเช้า

ตัวนอวี๋เซ่อเองก็อยากเห็นว่าสภาพแวดล้อมของหอพักเฉาเฟิงนั้น
เป็นอย่างไร จึงถามว่า “ฉันไปด้วยได้ไหม”

“น่าจะได้นะ...เดี๋ยวพี่พานายขึ้นไปเอง”

ช่วงพักกลางวันนักเรียนชายกลับหอพักกันหลายคน ผู้ดูแลจึงไม่ทัน
สังเกตว่ามีคนที่ไม่ใช่เด็กหอปะปนอยู่ด้วย

เฉาเฟิงพาตัวนอวี๋เซ่อขึ้นไปชั้นสาม ในห้องไม่มีคนอยู่ จึงให้ตัวนอวี๋เซ่อ
นั่งรอก่อน ส่วนตัวเองก็ไปหยิบกางเกงในจากตู้เสื้อผ้า “นายนั่งรอที่ตรงนี้นะ
เดี๋ยวพี่ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน”

เฉาเฟิงปิดผ้าม่านแล้วถอดกางเกงนักเรียนออก ก่อนไปเข้าห้องน้ำ
เพื่อเปลี่ยนกางเกงชั้นใน

ตัวนอวี๋เซ่อนั่งมองสภาพแวดล้อมของห้องพักอยู่บนเก้าอี้ของเฉาเฟิง
ในห้องมีสี่เตียง ข้างบนเป็นเตียงนอน ส่วนข้างล่างเป็นโต๊ะเขียน
หนังสือ พื้นที่ของคนอื่นรกมาก เต็มไปด้วยขยะและถุงเท้าเกลื่อนกลาด
แค่ตัวนอวี๋เซ่อเห็นก็ต้องขมวดคิ้ว มีแค่พื้นที่ตรงนี้ของเฉาเฟิงที่สะอาด
เป็นระเบียบเรียบร้อย

เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าหอพักจะมีสภาพเช่นนี้ โรงเรียนเอกชน

“ใครจะรู้ แมงมุมตัวนั้นอาจจะไต่เข้าปากตอนนายนอนหลับก็ได้นะ
“ในห้องน้ำต้องมีแมลงสาบแน่เลยใช่ไหม”

ขณะที่ตัวนอวีเชือกำลังบ่นอย่างจู้จี้ อยู่ ๆ ประตูห้องพักก็เปิดออก
และมีคนเดินเข้ามา

ตัวนอวีเชือกเียบทันที รีบใช้ผ้าห่มของเฉาเพิงคลุมโปงโดยไม่รู้ว่า
ทำไปทำไม รวากับไม่อยากให้ใครเห็นตัวเอง

“พี่เพิง” คนที่เข้ามาเรียกเขาแบบนี้ “เมื่อคืนพี่ดูรีบร้อนมากเลย
ไปไหนมาเธอ”

“ที่บ้านมีเรื่องนิดหน่อย” เฉาเพิงพูด “จริงสิ สองสามวันนี้ผมจะ
ไม่อยู่หอนะ กลางคืนพี่ช่วยเช็กชื่อให้ผมหน่อยได้ไหม”

ผู้ดูแลหอมักจะบุกจู่โจมตรวจหออย่างไม่ทันให้ตั้งตัวเป็นครั้งคราว
แต่เขานับตอนอยู่ในห้องน้ำก็พอ สามารถพาคนจากชั้นล่างมาสวมรอยได้

เมื่อไม่กี่วันก่อน ซุนเหมี่ยวก็ใช้วิธีนี้แล้วออกไปร้านอินเทอร์เน็ตที่ตึกชั้น
รวมเมตพุดกับเฉาเพิงแค่ไม่กี่ประโยคก็ป็นขึ้นเตียงนอน ผ่านไปไม่กี่นาที
ก็มีเสียงกรนดังขึ้น

เวลาอยู่ที่โรงเรียน ช่วงกลางวันจะเป็นช่วงที่รู้สึกง่วงมากที่สุด ปกติ
เฉาเพิงจะพักสายตาคู่หนึ่งในห้องสมุด โดยตั้งนาฬิกาปลุกไว้ แล้วรีบแค
ลิสห่านาที่เท่านั้น

เฉาเพิงแปลกใจนิดหน่อย ทำไมตัวนอวีเชือกถึงเียบไป

เขานึกว่าตัวนอวีเชือกกำลังซ่อนตัว จึงถอดรองเท้าและถุงเท้าเพื่อขึ้นไปดู
ที่แท่นชาก็หลับอยู่บนเตียงขนาดเล็กที่อีกฝ่ายรังเกียจจริงนอนในชุดนักเรียน

ความจริงเตียงนี้ทั้งเล็กและแคบ แต่พอเฉาเพิงเห็นตัวนอวีเชือกหลับ
ไปแล้วก็อยากขึ้นไปนอนข้างๆ ต่อให้ไม่ได้ทำอะไร แคได้ใกล้ซิดเียบ ๆ
ก็ดีมากแล้ว

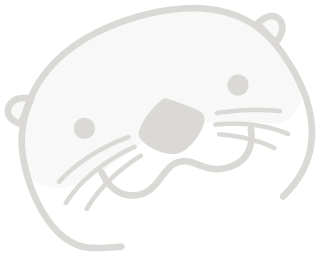
นี่คือเตียงของเขา ถ้าเฉาเพิงจะนอนบนเตียงตัวเองก็คงไม่ผิดอะไร

เฉาเพิงลังเล ก่อนล้มตัวลงนอน พื้นที่บนเตียงแคบมาก เขาจึง
ทำได้แค่นอนตะแคงพิงราวกันตก

ทั้งสองนอนบนหมอนใบเดียวกัน ตัวนอวีเชือกตรงหน้าอยู่ใกล้มาก ๆ

ใกล้จนลมหายใจหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ใกล้จนเห็นกระทั่งขนเส้นเล็กๆ บนใบหน้าของเขา

เงาเฟิงไม่ยากกะพริบตา เพราะนี่คือความจริงไม่ใช่ภาพถ่าย ปกติเขาก็สามารถมองภาพถ่ายได้นานมากๆ ไม่ต้องพูดถึงการมองคนจริงๆ เลย เขารู้สึกพึงพอใจและมีความสุขจากกันบึ่งของหัวใจ แต่หลังจากได้มองตัวนอวีเซ่อแล้วก็ยังรู้สึกห่างไกลจากคำว่าพออยู่ดี

ทดลองอ่าน

un ที่

44

สุขสันต์วันเกิดเสียเวฟิง

***

ก่อนหน้านี้ รุมเมตแนะนำเคล็ดลับให้เฉาเฟิงหลายวิธี คนหนึ่งบอกให้จูบเลย แต่เฉาเฟิงกล้าทำแบบนั้นเสียที่ไหน ส่วนอีกคนกลับบอกให้เมินเฉยเฉาเฟิงก็ทงไม่ได้อยู่ดี เขาไม่ได้คุยกับตัวนอวีเซอแคว้นเดียวกับรู้อีกว่างเปล่าเหมือนขาดอะไรไป อีกคนยังบอกว่า “พี่จะทำดีกับเธออย่างเดียวไม่ได้ ต้องสร้างศัตรูหัวใจขึ้นมาด้วย! ถ้าเธอเห็นว่าพี่มีคนมาชอบเยอะ ก็จะมีเรื่องพี่ไปคิดจริงจัง”

วิธีนี้ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน ใครจะมาชอบคนอย่างตน

นอกจากการดูแลตัวนอวีเซอ เขาก็ไม่สนใจใครอีกแล้ว

จู่ๆ เฉาเฟิงก็รู้อีกลับสน นอกจากพยายามทำดีกับตัวนอวีเซอแล้ว เขาก็ทำอะไรไม่ได้อีก

เขาเหม่อมองตัวนอวีเซออยู่นานมาก ตัวนอวีเซอหลับไม่สนิทจึงพลิกตัวไปมา เตียงนี้เล็กมาก เฉาเฟิงจึงต้องถอยหลบตั้งหลายครั้ง แถมยังเกือบถูกเขาเตะตกเตียงด้วย

หอพักมีเสียงเตือนให้นักเรียนไปเข้าเรียน ปกติจะเปิดเพลงของเจียงยางจัวหม่า¹ ตัวนอวีเซอตื่นเพราะท่อนเสียงสูงของเพลง ทันทีที่ลืมตาก็เห็นเฉาเฟิงนอนอยู่ใกล้มากเสียจนมองเห็นดวงตาสีดำแวววาวของเขา

---

¹Jamyang Dolma นักร้องหญิงชาวทิเบต

ตัวนวนวีเซ่อเบิกตาโพลง กำลังจะอำปากถาม แต่เฉาเฟิงกลับ “ชู่
รุมเมตพี่ยังอยู่”

ตัวนวนวีเซ่อหุบปากทันที ได้แต่มองเขาแล้วก็สงสัยว่าตัวเองไม่ได้
ทำอะไรที่ไม่สมควร ทำไมต้องกลัวคนอื่นเห็นขนาดนั้นด้วย...

พวกเขาทั้งสองจ้องตากันโดยไม่พูดอะไร ตัวนวนวีเซ่อกลั้นหายใจมอง
ดวงตาระจ่างใสของเฉาเฟิงที่สะท้อนภาพของตัวเองออกมา ตัวนวนวีเซ่อยิ่ง
รู้สึกอึดอัดมากขึ้น นี่เป็นความรู้สึกที่แปลกมาก เหมือนไม่ว่าเขาจะทำอะไรตน
ก็ไม่กล้าหลบ และคิดว่าการหลบตาแสดงถึงการร้อนตัว จึงทำได้เพียง
มองเฉาเฟิงอยู่อย่างนั้น นัยน์ตาสีดำสนิทของเฉาเฟิงสวยงามมาก แววตา
ที่เปล่งประกายแวววาวคู่มือเรื่องราวอยู่ข้างใน

เฉาเฟิงถูกตัวนวนวีเซ่อจ้องจนหน้าแดงกำ

หลังรุมเมตของเฉาเฟิงตื่นก็ลงจากเตียง ตอนเขาจะออกจากห้อง
ยังเรียกเฉาเฟิงแล้วถามว่าจะไปอาคารเรียนด้วยกันหรือไม่

“นายไปก่อนเลย” เฉาเฟิงพูดจากบนเตียง “เดี๋ยวฉันตามไป”

เมื่อได้ยินเสียงปิดประตู ตัวนวนวีเซ่อก็ถอนใจเฮือกแล้วกล่าวว่า
“เมื่อคืนนายหลับหรือว่ามัวแต่จ้องฉัน”

เฉาเฟิงบอกว่าหลับ

“...ทำไมถึงมานอนกับฉันล่ะ”

“พี่่วงจนทนไม่ไหว” เฉาเฟิงไม่ได้เตือนความจำของตัวนวนวีเซ่อว่า
นี่เป็นเตียงของตน แต่ถามว่า “หลับสบายไหม”

“...ก็สบายกว่านอนที่ห้องสมุดละนะ” ตัวนวนวีเซ่อลุกขึ้นนั่ง เมื่อเห็นว่า
ตัวเองยึดเตียงเล็ก ๆ ของเฉาเฟิงจนเขาต้องขยับไปชิดราวกันก็รู้สึกเสียใจ
นิดหน่อย จึงพูดว่า “ครั้งหน้านายนอนข้างโน้นนะ”

ยังจะมีครั้งหน้าอีกหรือ

เฉาเฟิงพยักหน้ารับ มุมปากของเขายกขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม

ตัวนวนวีเซ่อรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ทั้งสอง
กลับอาคารเรียนด้วยกัน เฉาเฟิงไปส่งเขาที่ชั้นสองแล้วค่อยลงมา

ตอนเย็นตัวนวนชู่หมิงโทร.มาหาตัวนวนวีเซ่อก็ถามถึงเฉาเฟิง “ได้ยิน

เสี้ยวจางบอกว่าเฉาเฟิงกลับบ้านแล้วหรือ”

“อืม...เขากลับมาแล้ว บอกว่าจะอยู่เป็นเพื่อนผมสักกระยะ รอพ่อกลับมาเขาค่อยกลับบ้าน” ต้วนอวี๋เซ่อถามต้วนชูหมินว่า “พ่อจะกลับมาเมื่อไหร่”

ต้วนชูหมินบอกว่า “ภายในสองสามวันนี้แหละ พ่อมีประชุมที่ธนาคาร”

“ทำไมเร็วจัง” ต้วนอวี๋เซ่อหลุดปากพูดออกมา

ต้วนชูหมินหัวเราะ “ไม่อยากให้พ่อกลับบ้านหรือ คิดว่าพ่อทำกับข้าวอร่อยสู้ที่เฉาเฟิงของลูกไม่ได้ละสิ”

“ก็ใช่ะสิ พ่อทำกับข้าวสู้เขาไม่ได้เลย” เขาถึงขนาดรู้สึกว่ามีเฉาเฟิงอยู่ จะไม่มีต้วนชูหมินก็ได้ ถึงอย่างไรต้วนชูหมินก็มีหน้าที่แคหาเงินเลี้ยงครอบครัว...ความจริงต้วนอวี๋เซ่อก็ไม่ได้ขาดแคลนเงินที่ต้วนชูหมินหามาให้

แต่เหมือนทั้งสองคนจะคิดไปคนละทาง ต้วนอวี๋เซ่อสับสนกับความรู้สึกนี้ นิดหน่อย

ต้วนชูหมินหัวเราะ “จริงสิ จะถึงวันคล้ายวันเกิดอายุครบสิบแปดปีของเฉาเฟิงแล้ว ไม่รู้ว่าพ่อจะกลับไปทันไหม ถ้ากลับไปไม่ทัน เสี้ยวเซ่ออย่าลืมซื้อเค้กฉลองวันเกิดให้เขาด้วยนะ”

“เอ๊ะ? วันที่เท่าไรครับ”

“ขอพ่อดูปฏิทินก่อน...” ต้วนชูหมินเงิบแล้วก็พูดว่า “ตามปฏิทินจันทรคติเขาเกิดวันที่ 19 เดือนสอง ซึ่งก็คือวันที่ 18 ของเดือนนี้ อีกสองวันเขาจะบรรลุนิติภาวะ”

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน การบรรลุนิติภาวะล้วนถือเป็นเรื่องใหญ่

ต้วนอวี๋เซ่อครุ่นคิดว่าจะให้อะไรเป็นของขวัญดี เฉาเฟิงใส่กางเกงใน... ขาดๆ แบบนั้นทุกวัน จึงให้กางเกงในเขาสักหนึ่งกิโลกี้แล้วกัน

แม้จะเกิดเรื่องที่ไม่ค่อยน่าประทับใจในงานวันคล้ายวันเกิดครั้งล่าสุดของตน แต่เฉาเฟิงให้ของขวัญที่มีความหมายมากกับตน ทั้งยังทำเค้กให้ด้วย เขาเองไม่สามารถทำแบบขอไปทีได้

เฉาเฟิงอ่านหนังสือ ส่วนต้วนอวี๋เซ่อดูภาพยนตร์ของทิม เบอร์ตัน

ในโทรทัศน์ เขาชอบผู้กำกับคนนี้มาก ทั้งสองจึงนั่งด้วยกันอย่างสงบสุข เมื่อหนังจบตัวนวนวีเชอื่ก็บอกว่าจะไปนอน “ตอนกลางคืนกลับไปนอนที่ห้องของนายนะ ไม่ต้องนอนที่โซฟาแล้ว ฉันเตรียมชุดเครื่องนอนให้แล้ว”

แต่เฉาเฟิงกลับส่ายหน้าบอกว่าไม่เป็นไร กระทั่งตอนนี้เขาก็งไม่เคยเปิดประตูห้องนั้นเลย เพราะคิดว่าห้องนั้นกลายเป็นห้องของฉางเสี่ยววินไปแล้ว แม้ฉางเสี่ยววินไม่อยู่ แต่เขาก็ไม่ถื่อวิสาสะไปเปิดมัน

“ทำไม หรือนายติดใจการนอนบนโซฟาไปแล้ว” ตัวนวนวีเชอื่ไม่เข้าใจจริง ๆ “หรือนายอยากนอนเตียงฉัน”

เฉาเฟิงไม่คิดว่าตัวนวนวีเชอื่จะพูดแบบนี้จึงผงะไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไร ตัวนวนวีเชอื่อายเล็กน้อย กลัวว่าเขาจะคิดจริงจัง “ฉันล้อเล่น”

เฉาเฟิงพยักหน้าด้วยความมงงวยก่อนยืมออกมา “พื้นนอนโซฟานี้แหละไม่เป็นไร”

ความรู้สึกเวลามีคนอยู่ในบ้านด้วยนั้นมันต่างออกไปจริง ๆ เมื่อรู้ว่าเฉาเฟิงนอนอยู่ข้างนอก ตัวนวนวีเชอื่ที่นั่งนอนในห้องก็รู้สึกสบายใจไม่กลัวอะไรทั้งนั้น

แม้เขาจะยังไม่แน่ใจว่าเฉาเฟิงรู้สึกอย่างไรกับตน แต่ก็ไม่กล้าคิดลึกและไม่คิดจะสืบสาวราวเรื่องไปมากกว่านี้ แค่นี้ก็ถึงก็เหน้อยแล้ว ในเมื่อยังไม่แน่ใจก็พูดไม่ได้ มีแต่จะทำให้ตัวเองปวดหัวเปล่า ๆ

วันรุ่งขึ้นตัวนวนวีเชอื่ลาหยุดเพื่อไปเลือกของขวัญให้เฉาเฟิง เขาเดินตรงเข้าไปในร้าน พนักงานในร้านกำลังจะถามว่าอยากได้แบบไหน ก็เห็นลูกค้าที่ใส่ชุดนักเรียนคนนี้ซึ้แบบที่ไม่เหมือนกันเลยสักตัวแล้วพูดว่า “เอามาอย่างละตัว ไซส์ XXL”

พนักงาน “...”

ตัวนวนวีเชอื่ไม่สามารถแบกกางเกงในเยอะเยอะขนาดนี้กลับ โชคดีที่ทางห้างสรรพสินค้ามีบริการจัดส่งถึงบ้าน ตัวนวนวีเชอื่ระบุให้พวกเขาฝากไว้ที่ป้อมยามหน้าหมู่บ้านเพื่อกลับไปเอาในตอนเย็น หลังจากจรรันชุดชั้นในก็ไปร้านเด็กต่อ ตัวนวนวีเชอื่ส่งเด็กไปส่งที่บ้านตอนบ่ายวันพรุ่งนี้ และบอกกับพนักงานว่า “ขอเทียบวันเกิดอายุสิบแปดปีด้วยครับ หน้าเด็กเขียนว่าอะไรดี

เขียนว่า...สุขสันต์วันเกิดเสียวเฟิง เฟิงแบบนี้ล่ะครับ อักษรข้างคือตัวนี้
อย่าเขียนผิดนะครับ”

พอกลับบ้านตอนเย็น ตัวนอวี๋เซ่อก็ให้เสียวจางจอตกรทที่หน้าหมู่บ้าน
เพื่อรับกล่องพัสดุชิ้นรถ

เฉาเฟิงถามว่ามันคืออะไร ตัวนอวี๋เซ่อบอกว่ามันเป็นของที่นำส่งมาให้

เขาอยากใช้ห้องครัว แต่จะให้เฉาเฟิงรู้ไม่ได้ ทว่าเฉาเฟิงกลับนอน
อยู่ตรงโซฟา ไม่แน่ใจว่าเขาจะตื่นขึ้นมาไหม หากเขตื่น แผนการที่วางไว้
คงล้มเหลว

ตัวนอวี๋เซ่อคิดหาวิธีอย่างชาญฉลาด เขานำนมใส่ถ้วยข้าวโอ๊ตให้ชั้น
แล้วยกไปกินที่โซฟาพร้อมกับดูโทรทัศน์

ระหว่างกินตัวนอวี๋เซ่อแอบดูว่าเฉาเฟิงกำลังทำอะไร แล้วฉวยโอกาส
ที่เขาไม่สนใจแกลังทำนมข้าวโอ๊ตหกรดโซฟาพลงพุดว่า “แยแล้ว” จากนั้น
ก็มองเฉาเฟิงด้วยสีหน้าใส่ชื่อ

เฉาเฟิงวางหนังสือแล้วลุกขึ้นทันที “ไม่หกโดนตัวใช่ไหม”

“ไม่ๆ หกรดโซฟา” ตรงที่ตัวนอวี๋เซ่อนั่งเลอะนมข้าวโอ๊ตเป็นสีขาว

เฉาเฟิงดึงทิชชูหลายแผ่นออกมากวาดข้าวโอ๊ตลงถึงขยะ ก่อนถอด
ผ้าคลุมโซฟาออกมาลูบ “คงต้องซักแล้ว เพราะนมเลอะเข้าไปข้างใน”

“เอ่อ...เป็นความผิดของตนเอง” เขาพูดอย่างไม่รู้สึกละอายสักนิด
“แล้วคืนนี้นายจะนอนที่โซฟาได้หรือ”

“ไม่เป็นไร” เฉาเฟิงคิดว่าถึงไม่มีผ้าคลุมโซฟาก็นอนได้ไม่มีปัญหา
เขาหอบผ้าคลุมโซฟาไปที่ระเบียง

“โซฟาเลอะขนาดนี้ นายยังจะนอนที่นี้อีกหรือ” ตัวนอวี๋เซ่อเดินตาม
พลงคิดในใจ ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ สาดให้เลอะกว่านี้คงจะดี “ในเมื่อ
พ่อไม่อยู่ ทำไมไม่นอนห้องพ่อฉันล่ะ”

เฉาเฟิงส่ายหน้าพลงเปิดเครื่องซักผ้า “ไม่เป็นไร”

“นายมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” ตัวนอวี๋เซ่อเริ่มโมโห “ฉันยกเตียงของฉันให้
ตกลงไหม คืนนี้ห้ามนายไปนอนที่โซฟา”

เฉาเฟิงนึกว่าเขาล้อเล่นจึงเงยหน้ามอง พอตัวนอวี๋เซ่อสบตากับเขา

ก็อ่อนลง จึงพูดกับเขาดี ๆ “พี่เสี่ยวเฟิงฟังฉันนะ ฉันแบ่งเตียงครึ่งหนึ่งให้พี่”
 ตัวนอนวีเซอไม่รังเกียจที่ต้องใกล้ชิดกับเฉาเฟิง จึงรับได้ที่ต้องนอน
 เตียงเดียวกัน

คำเรียกนี้ทำเอาเฉาเฟิงขาอ่อนรากับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านร่าง จึงมอง
 หน้าตัวนอนวีเซอเพื่อยืนยันว่าเขาไม่ได้ล้อเล่น ก่อนยิ้มออกมา “ตกลง”

เขาเข้าใจแล้วว่าตัวนอนวีเซอเป็นห่วงตัวเอง

แน่นอนว่าการที่ตัวนอนวีเซอทำแบบนี้ย่อมต้องมีจุดประสงค์ เตียง
 ใหญ่มาก เขากับเฉาเฟิงนอนคนละด้าน ตัวนอนวีเซอตั้งนาฬิกาปลุกตอนตีห้า
 แล้ววางไว้ข้างหมอน วางแผนว่าจะต้องตื่นให้เช้ากว่าเฉาเฟิง

เขาก็กังวลว่าตัวเองจะไม่ตื่น แต่เสียงนาฬิกาปลุกกลับจะปลุกเฉาเฟิงแทน
 ดังนั้นจึงนอนกอดนาฬิกาปลุก ตั้งใจว่าพอนาฬิกาปลุกดังก็จะกดปิดทันที

นอนกอดนาฬิกาแบบนี้จะหลับได้ไง ตัวนอนวีเซอรู้สึกว่ามันไม่เหมาะ
 จึงเอานาฬิกาปลุกใส่ไว้ในกระเป๋าชุดนอนแล้วตบ ๆ นาฬิกาสองที ทำแบบนี้
 ไม่มีพลาดแน่

เฉาเฟิงไม่รู้ตัวนอนวีเซอกำลังทำอะไร เห็นเขาย้ายนาฬิกาปลุกไปมา
 แต่พอถามก็ไม่ยอมบอก พูดแค่ทำให้ตัวเองไม่ต้องสนใจ

การใส่นาฬิกาปลุกไว้ในกระเป๋าเสื้อทำให้ตัวนอนวีเซอหลับไม่สนิท
 แคพลิกตัวก็ตื่นแล้ว

พอดูนาฬิกาก็ตีสองแล้ว เขาเลยไม่นอนต่อ เพียงกดปิดนาฬิกาปลุก
 และลงจากเตียงเบา ๆ จากนั้นก็เปิดตู้เย็นหยิบช็อกโกแลตรสที่ตนชอบที่สุด
 ออกมาลิบแปดชิ้น

เขาไม่เคยใช้ครัวที่บ้านมาก่อน ดังนั้นกว่าจะเปิดเตาได้จึงนานมาก
 จากนั้นก็ไปหาหม้อที่มีตำจับมาละลายช็อกโกแลต

ตอนแรกเขาคิดว่ามันจะง่ายไม่ได้ซื้อแม่พิมพ์ หลังจากทำเสร็จก็พบว่า
 ทำเยอะไปหน่อย สุดท้ายเลยต้องเทลงถ้วยแล้วแช่ในตู้เย็นก็เป็นอันเสร็จ

กระบวนการทั้งหมดประมาณหนึ่งชั่วโมง ตัวนอนวีเซอกลับห้องก็เห็น
 เฉาเฟิงยังหลับสนิท จึงนอนลงบนเตียงอย่างสบายใจ

วันเสาร์ที่ลืบแปดเรียนแค่ครึ่งวัน ร้านเค้กโทร.มาบอกว่าอยู่หน้าบ้าน

แต่ตกครั้งที่ประตูลงแล้วไม่มีคนอยู่ ตัวนอนวีเซอจึงขอให้เขาฝากไว้ที่ป้อมยามก่อน “อากาศไม่ร้อน แค่อสองสามชั่วโมงคงไม่เป็นไร”

ตัวนอนวีเซอไม่ได้ให้เสียใจมารับ เขาพาเขาเพิ่งไปเลี้ยงข้าวและดูภาพยนตร์ ทำเอาเขาเพิ่งสับสนเล็กน้อย ก่อนถามว่าวันนี้มีเรื่องพิเศษอะไรหรือ ตัวนอนวีเซอบอกว่าก็แค่มีความสุข

เขาเพิ่งจำวันคล้ายวันเกิดของตัวเองไม่ได้เพราะไม่เคยฉลองในวันนี้มาก่อน รู้เพียงแค่ผ่านไปอีกปี ตัวเองก็โตขึ้นอีกปี และวันคล้ายวันเกิดของเขาที่เป็นวันที่เจ้าหน้าที่เขียนตามอำเภอใจตอนทำใบสำมะโนครัว

เมื่อเขากับตัวนอนวีเซอถึงบ้าน ก็เห็นตัวนอนวีเซอไปปรับเตียงมาจากป้อมยามถึงได้เข้าใจ แต่ก็ยังไม่แน่ใจสักเท่าไร “เสียวเซอ...เด็กก่อนนี้เอามาฉลองอะไรหรือ”

ตัวนอนวีเซอชำเลืองมองเขา “นายคิดว่าไงล่ะ”

เขาเพิ่งเกาหัวบอกไม่รู้ เขากลับตัวเองเดาผิดแล้วจะทำให้บรรยากาศระอึกกระอ่วน

ตัวนอนวีเซออดทิ่มพ่าไม่ได้ เขาไม่รู้จริงๆ หรือแกลังไม่รู้กันแน่ มีใครที่จำวันเกิดตัวเองไม่ได้บ้าง

“ฉันซื้อของขวัญมาให้นายด้วย” ตัวนอนวีเซอพุด “เด็กก่อนนี้ก็ซื้อให้นายเหมือนกัน”

“จริงหรือ” เขาทำท่าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ และยิ้มกว้างทันที “ให้... พี่หรือ”

“นายอายุสิบแปดหรือฉันอายุสิบแปดกันแน่ ไม่ให้นายแล้วจะให้ใคร” ตัวนอนวีเซอมองเขาแปลกๆ

“เปล่า แค่อาดไม่ถึง” เขาก็มหันยิ้ม “นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลย”

เขาตั้งริบบิ้นออกจากกล่องเด็กทันทีที่ถึงบ้าน เมื่อเห็นว่าบนเค้ก็มีชื่อของตัวเองอยู่ เขาเพิ่งก็แหบหลังน้ำตาออกมา แล้วตัวนอนวีเซอก็เปิดกล่องขนาดใหญ่ที่ส่งมาจากห้าง “นี่ ของพวกนี้ก็ให้นายเหมือนกัน”

“ยังมีอย่างอื่นอีกหรือ” เขาเพิ่งกลืนน้ำตา “ทำไมกล่องใหญ่ขนาดนี้ ไม่ใช่ชื่อของที่นำส่งมาให้นายหรือ”

“ฉันซื้อให้นาย คุณว่าชอบไหม”

“พี่ชอบ”

“นายยังไม่ได้ดูเลยนะ”

“พี่ต้องชอบแน่นอน” เมื่อเฉาเฟิงยกกายลงดูก็พบว่าในกล่องขนาดใหญ่ มีกล่องเยอะเยอะไปหมด บนกล่องมีโลโก้ของแบรนด์ดัง นี่ต้องแพงมากแน่ๆ เฉาเฟิงรู้สึกเสียดายเงินนิดหน่อย “พี่เปิดดูได้ไหม”

“เปิดดูสิ เป็นของนายทั้งหมดเลย ค่อยๆ ใส่นะ”

เฉาเฟิงรู้แล้วว่าสิ่งนี้อะไรใส่ เขาเปิดกล่องและพบว่าด้านในยังมีห่ออีกชั้น พอแกะออกก็พบว่า เป็นกางเกงบ็อกเซอร์² ลายเสือดาวสีชมพู

เฉาเฟิงหยิบกางเกงในขึ้นมาด้วยสีหน้าตกตะลึง ทำให้ตัวนอวีเซ่อหัวเราะยกใหญ่ “นายชอบไหม”

“...ชอบ” เฉาเฟิงหน้าแดงระเรื่อ “แต่ว่า...”

ตัวนอวีเซ่อบอกว่า “กางเกงในของนายเก่าหมดแล้วไม่ใช่เหรอ ฉันก็เลยซื้อให้เลยหนึ่งล้งจะได้ใส่ทุกวัน ยี่ห้อนี้ใส่ทน”

เฉาเฟิงทั้งอายทั้งเงิน แต่ก็ดีใจมาก แต่ได้รับของขวัญก็มีความสุขแล้ว “ขอบคุณนะน้องชาย”

“มากินเค้กเร็ว นายอยากได้อะไรไหม” ตัวนอวีเซ่อปักเทียน

เฉาเฟิงหันมามองเขาแล้วบอกว่ามี

ทันทีที่ตัวนอวีเซ่อเห็นสายตาของเฉาเฟิงก็คล้ายจะได้ยินเสียงในใจเขา จึงไม่กล้าถามต่อ

เขาปักเทียน ปิดไฟ แล้วจุดเทียน ตัวนอวีเซ่ออวยพร “สุขสันต์วันเกิดนะ”

สิ่งที่ปรารถนาจะเป็นจริงหรือไม่ เฉาเฟิงไม่สนใจ แต่จะจดจำช่วงเวลานี้ไปตลอดชีวิต

“จริงสิ ฉันลืมอะไรบางอย่าง” ตั้งแต่เลิกงานโต เขามีธรรมเนียมปฏิบัติ

---

² เป็นกางเกงในประเภทหนึ่งของผู้ชาย มีลักษณะคล้ายกางเกงมวย บางแบบคล้ายกางเกงในเต็มตัวแต่ขากางเกงยาวกว่า อาจมีกระดุมอยู่ข้างหน้า

อยู่อย่างหนึ่ง การใช้เงินซื้อของขวัญไม่ได้แสดงถึงความจริงใจ ตอนเขาอยู่ที่ต่างประเทศ ทุกคนชอบมอบช็อกโกแลตให้กัน ดังนั้นตัวนวนวีเชอจึงเคยชินกับการเก็บสะสมช็อกโกแลตมาโดยตลอด

เขาไม่ได้ชอบกินขนาดนั้น แต่เวลาได้รับช็อกโกแลตยี่ห้อหรือรสชาติที่ไม่เคยกินก็จะเก็บเอาไว้ ยิ่งสะสมได้เยอะก็ยิ่งพอใจมากเท่านั้น

เฉาเฟิงจ้องมองตัวนวนวีเชอเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วหยิบถ้วยออกจากช่องแช่แข็ง

เฉาเฟิงเดินไปดูและเห็นของสีดำในถ้วย “นี่คือช็อกโกแลตเหรอ”

“สภาพแบบนี้ยายยังมองออกอีกเหรอ”

“ดูเหมือนช็อกโกแลต แต่ทำไมถึงอยู่ในถ้วยละลายแล้วเชอ นายทำเองเหรอ” เฉาเฟิงก้มหน้าถาม มีไอเย็นและกลิ่นหอมของช็อกโกแลต

“ฉันทำเมื่อวาน ใช้ช็อกโกแลตทั้งหมดสิบแปดชนิด มีช็อกโกแลตแครนเบอร์รี่ ช็อกโกแลตสอดไส้เนม ช็อกโกแลตเฮเซลนัทอัลมอนด์ ช็อกโกแลตเปาะเปี๊ยะ ช็อกโกแลตราสป์เบอร์รี่...” เขายกนิ้วนับ “นี่เป็นช็อกโกแลตที่ฉันเก็บอย่างทะนุถนอมราวกับสมบัติล้ำค่าเลยนะ ฉันแบ่งมากล่องละชิ้น แล้วตุนด้วยน้ำอุ่น จากนั้นก็ใช้ซ่อนคนแล้วเทใส่ถ้วย เอ้อฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะอร่อยไหม แต่ไม่น่าจะแย่นะ”

ตัวนวนวีเชอยื่นถ้วยให้เขา “ชิมไหม”

เฉาเฟิงรับไว้ด้วยความสุขใจที่ไม่อาจอธิบาย ความรู้สึกเปรี้ยวอมหวานท่วมทับจนน้ำตาเอ่อคลอด้วยความตื่นตัน เขาโตมาจนปานนี้ก็เพิ่งเคยมีความสุขขนาดนี้เป็นครั้งแรก นอกจากตอนที่ตัวนวนชูหมินตอบจดหมายก่อนหน้านั้น เขาไม่เคยได้รับของขวัญที่คนอื่นตั้งใจเตรียมให้เลย แล้วนี่เป็นของขวัญที่น้องชายเตรียมให้ ตัวนวนวีเชอนิสัยเป็นอย่างไรก็รู้กันอยู่ กระทั่งห้องครัวก็คงใช้ไม่เป็นด้วยซ้ำ

ตัวนวนวีเชอเห็นเขากำถ้วยพลังแม้มปากแน่นไม่พูดอะไร ก็คิดว่าเขาคงไม่รู้ว่าจะกินอย่างไร “นายเอามาให้ เตี่ยฉันทำให้เอง”

ทว่าช็อกโกแลตกลับแข็งเป็นก้อนหินจนแกะจากถ้วยไม่ออก ทำได้เพียงทุบถ้วยให้แตกถึงจะกินได้ แต่ครั้งนี้ตัวนวนวีเชอใช้ถ้วยสีดำสลับขาว

ลายหมี่แพนด้าที่เขาชอบมากที่สุด

ตัวนอนวีเช่อดิวิธีไม่ออก จึงพูดด้วยความล้งเลวว่า “งั้นทูปถั่วยให้แตก
ก็ได้”

“ไม่ต้องทูป” เจาเฟิงนำถั่วยไปแช่ในน้ำร้อนปริมชอบถั่วยแล้วนับเวลา
ก่อนหยิบถั่วยออกมาคว่ำลงบนเขียง จากนั้นก็ใช้ฝ่ามือเคาะสองสามครั้งแล้ว
ยกถั่วยขึ้น

ช็อกโกแลตหลุดออกมาแล้ว

“พีหั้นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ได้ไหม” เจาเฟิงรู้สึกว่ามันใหญ่เกินไป กินคำเดียว
ไม่หมด

“ยังงักก็ได้ ฉันให้หายแล้ว อยากรทำอะไรทำ”

เจาเฟิงทาโหลแก้วที่เอาไวใส่ใบชามา ก่อนใช้หลังมือเช็ดหางตา
แล้วพูดเสียงเบาว่า “เดี่ยวพีหั้นเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วค่อยกินนะ”

เขาใช้มีดหั่นเป็นชิ้น ๆ แล้วกินพวกเศษ ๆ จนหมด ตัวนอนวีเช่เห็นเขา
กินเศษช็อกโกแลตบนเขียงก็ฆ่า “เหลือแต่เศษ นายยังจะเก็บกินอีก”

“เสียดาย”

“รสชาติเป็นยังงัยบ้าง ฉันขอลองชิมหน่อย”

เจาเฟิงเทช็อกโกแลตในโหลให้เขาชิ้นหนึ่ง ตัวนอนวีเช่อดิหยิบเข้าปากเคี้ยว
ด้วยสีหน้าจริงจัง หลังลิ้มรสชาติอยู่พักหนึ่งจึงพูดว่า “ชิ้นนี้มีรสแครนเบอร์รี
เฮเซลนัท อัลมอนด์ อืม...เหมือนจะมีรสชาติของราสป์เบอร์รีอยู่นิดหนึ่งด้วย”

“ได้อยู่” เขาวิจารณ์ “ก็ไม่แย่นะ”

“เอาอีกไหม” เจาเฟิงยื่นโหลแก้วให้

“ไม่เอาแล้ว นายเก็บไว้กินเถอะ”

เจาเฟิงปิดฝา ก่อนวางไว้ในตู้เย็นชั้นบน ตอนที่เขาหันมา ตัวนอนวีเช่
ถึงสังเกตเห็นว่าตาของเขาแดงนิดหน่อย นัยน์ตาดูแวววาว ทั้งยังมีน้ำตาคลอ
นิด ๆ

“นี่เจาเฟิง ทำไมถึงตาแดงล่ะ” ตัวนอนวีเช่อดิแปลกใจมาก “ซึ่งจน
น้ำตาไหลเลยหรือ”

เจาเฟิงเขินมาก รีบเช็ดน้ำตาไม่ให้มันไหลออกมา “พีดีใจมาก

จริง ๆ นะ เลี้ยวเซ่อ พี่เพิ่งเคยฉลองวันคล้ายวันเกิด...เป็นครั้งแรก ไม่เคยมีคนที่ให้พี่เลย ยังมีช็อกโกแลตอีก มันอร่อยมาก ส่วนกางเกงใน... พี่ก็ชอบเหมือนกัน น้องชาย ชอบคุณนะ ชอบคุณมาก ๆ...”

“ครั้งแรก?” ตัวนอวีเซ่อชะงัก ก่อนมีปฏิกิริยาตอบสนอง “เมื่อก่อน นาย...ไม่เคยฉลองวันเกิดเลยเหรอ”

“คนอื่นจำไม่ได้นะ พี่ก็จำไม่ได้เหมือนกัน” ผ่านไปหลายครั้งก็เริ่มชิน ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร

“ไม่เป็นไร ต่อจากนี้จะมีคนจำได้แล้ว” ตัวนอวีเซ่อปลอบเขา “คนเราต้องมองไปข้างหน้า”

กลางดึก ทั้งสองนอนพูดคุยกันบนเตียง ตัวนอวีเซ่อเล่าเรื่องวันคล้ายวันเกิดของตัวเองสมัยเด็ก “วันเกิดของฉันเมื่อปีนั้น แม่ไม่อยู่บ้าน เพราะไปจัดนิทรรศการที่อเมริกา...”

“แต่คุณนายลูคีวิกเพื่อนบ้านชาวอิตาลีของฉันเป็นคนดีมาก ฉันไปกินสปาเก็ตตี้ที่บ้านหล่นบ่อย ๆ ตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ หล่นเป็นคนช่างดูแล จึงบ่นแม่ที่ชอบทิ้งฉันไว้ที่บ้านคนเดียว

“ฉันคิดว่าหล่นคงเห็นฉันเป็นลูกชายคนเล็กของบ้าน และ...อาจเห็นฉันเป็นเหมือนตุ๊กตา”

“แม่ของวิกเตอร์เหรอ” เจาเฟิงถาม

“ใช่แล้ว แม่ของวิกเตอร์ ตอนฉันสามขวบ ฉันออกเสียงคำว่า Three ไม่ได้ มักออกเสียงเป็น Free อยู่เรื่อย” เด็กหลายคนมีปัญหาเรื่องการออกเสียง แต่เขาในตอนนั้นฝึกอย่างไรก็พูดไม่ได้สักที “ผู้ใหญ่ชอบถามว่าฉันอายุเท่าไรแล้ว ทุกครั้งฉันจะชูสามนิ้วแล้วพูดอย่างจริงจังว่า ‘I am free.’”

ตัวนอวีเซ่อตกอยู่ในความทรงจำ แววดาส่องลอยออกไปไกล “ทั้งบ้านเอาเรื่องนี้มาล้อฉันอยู่ปีหนึ่ง พอฉันโตขึ้นก็ยังชอบเอาเรื่องนี้มาล้อ บอกว่าทอมมีเป็นคนรักอิสระ”

“Three, Free” เจาเฟิงลองออกเสียงสองคำนี้พรางจินตนาการภาพน้องชายในวัยเด็กที่บอกว่าตัวเองสามขวบแล้วก็อดยิ้มไม่ได้

“ใช่ คำนี้แหละ” ที่ตัวนอวีเซ่อจำได้แม่นก็เพราะพวกเขาชอบพูดถึง

เรื่องนี้ตลอด “ฉันชอบไปบ้านของพวกเขา ไปอยู่กับวิกเตอร์”

เจาเฟิงขมวดคิ้ว “...นอนด้วยกันหรือ”

ตัวนอนวีเซ่อมองเขา “ตอนนั้นยังเด็กอยู่เลย เขาพาฉันไปกางเต็นท์นอนเล่นด้วยกันในสวน”

แม้จะรู้ว่าเป็นการเล่นกันของเด็กผู้ชาย แต่เจาเฟิงก็อดอิจฉาไม่ได้

“พอตกกลางคืน แม่ของวิกเตอร์ก็มาไล่ให้พวกเราไปนอนที่ห้องก่อนนอนก็หอมหน้าผากของพวกเราสองคน”

“หอมหน้าผาก?”

“ที่อิตาลีบ้านเกิดของหล่อนชอบทำกันแบบนี้ แม่ทุกคนจะหอมหน้าผากลูกก่อนนอน เพื่ออวยพรให้ลูกนอนหลับฝันดี แต่ที่อื่นก็มีประเพณีแบบนี้เหมือนกัน” ตัวนอนวีเซ่อพลิกตัวไปจับไหล่เจาเฟิงแล้วยกตัวขึ้นเล็กน้อย “แบบนี้”

เขาเอนตัวเข้าไปใกล้ ริมฝีปากอ่อนนุ่มสัมผัสส่งบนหน้าผากของเจาเฟิงเบาๆ ปราศจากความหมายแอบแฝง มีเพียงความบริสุทธิ์ใจ หวังให้เขาฝันดีในวันสำคัญของตัวเองก็เท่านั้น

un ที่

45

นายมีจุดเด่นที่ทำให้คนชอบ

***

เจาเฟิง ยิ้มกับเรื่องราวในอดีตของตัวเองที่ชั่ว แต่ตอนที่ตัวเองชั่วเข้าไปข้างใน เจาเฟิงกลับนั่งร่างกายแข็งทื่อไปทั้งตัว

ริมฝีปากของเขาทั้งอ่อนนุ่มและชุ่มชื้น ลมหายใจแผ่วเบาจรดหน้าผากของเจาเฟิงพร้อมกับความอบอุ่น

เจาเฟิงไม่ได้ยินอะไรแล้ว ในหัวได้ยินเพียงเสียงหึ่งๆ

แล้วตัวเองก็ถอยออกทันที

เขาไปเรื่องมานานขนาดนี้ ก็เพื่อให้เจาเฟิงเข้าใจว่าการหอมหน้าผากคือการอวยพรรูปแบบหนึ่งและหวังให้เขารู้ว่าแม่ทุกคนล้วนหอมลูกของตัวเองเป็นเรื่องปกติ

แต่เวลานี้ เจาเฟิงลืมเรื่องที่เขาเล่าให้ฟังเมื่อครู่นี้ไปหมดแล้ว ในหัวมีแต่คำว่า เขาจูบฉัน เขาจูบฉัน...เขาคิดยังไงกับฉัน...

เจาเฟิงมองเขาอย่างเหม่อลอย

ตัวเองก็เห็นเขาแน่นิ่งราวกับถูกสาป จึงโบกมือตรงหน้า “เจาเฟิง”

รูปปั้นเจาเฟิงกะพริบตาในที่สุด ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงลึกลับ “เสี่ยวเซ่อ เมื่อกี้ที่นายทำ...”

“นายไม่ชอบเธอ”

“เปล่า! เปล่า...” จูบที่เบาบางราวกับขนนก แต่กลับหนักอึ้งในใจ ทั้งรอยยิ้มฝืนไว้จนเจาเฟิงอยากสัมผัสมันอีกครั้ง

เมื่อตัวเองก็เห็นท่าทางที่หึงเขินอายและดีใจของเจาเฟิงก็รู้ว่าเขา

คิดลึกอย่างเห็นได้ชัด แต่จะบอกว่าไม่ต้องใส่ใจก็พูดไม่ออก

ที่เขาคิดไม่ถึงก็คือ เขาเพิ่งกลับมาเจอเขาตลอดทั้งคืนจนนอนไม่หลับ สงสัยว่าน้องชายหมายความว่าอย่างไร ตัวนอนวีเชอรู้ที่อยู่แก่ใจ...ว่าตนคิดอะไรกับเขา แล้วทำไมถึงยังทำแบบนี้ นี่แค่ช่วยพรวันคล้ายวันเกิดอย่างนั้นหรือ

เขาคิดว่าไม่ใช่ จูบนี้ต้องมีคามหมายพิเศษแน่

แล้วจะเป็นอะไรไปได้อีก ไม่ว่าเขาเพิ่งจะคิดอย่างไรก็รู้สึกว้า...บางที่น้องชายอาจคิดไม่ต่างกับตน แต่ก็กลัวว่าตัวเองจะคิดผิดจึงรู้สึกขัดแย้งในใจ

วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ตัวนอนวีเชอที่เดิมควรจะกลับวันนี้โทร.มาอีกครั้ง คราวนี้หน้าเสียงของเขาหนักอึ้งมาก “อย่าเสียดินเมื่อวาน ทุกคนเพิ่งรู้เมื่อเช้า พ่อค่อยกลับไปงั้นนะ”

ตัวนอนวีเชอหนึ่งไปครู่หนึ่ง เมื่อนึกถึงคนที่เคยมีชีวิต แต่ตอนนี้กลับจากไปแล้ว ก็รู้สึกหดหู่ขึ้นมาทันที “พ่อ พ่อไม่ต้องรีบขนาดนั้นหรอก เสร็จเรื่องแล้วค่อยกลับมาเถอะ...”

“สิ้นเดือนนี้มีประชุมใหญ่ที่ธนาคาร พ่อไม่กลับไม่ได้” ตัวนอนวีเชอเสริมพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “คนเราล้วนต้องเกิดแก่เจ็บตายกันทั้งนั้น วันหนึ่งพ่อก็ต้อง...”

“พ่ออย่าพูดแบบนี้นะ!” ตัวนอนวีเชอพูดแทรกทันที

ตัวนอนวีเชอหัวเราะ “โอเคๆ พ่อไม่พูดแล้ว”

ตัวนอนวีเชออารมณ์ไม่ดีจึงไม่อยากไปไหนทั้งนั้น แต่เขาเพิ่งกลับพยายามชวนเขาออกไปเดินเล่นด้วยกัน “นายเคยอ้อมไปด้านหลังทะเลสาบ สุขุขานใหม่ ใกล้ๆ มีโรงละครเพิ่งสร้าง พวกเราไปดูกันเถอะว่ามีการแสดงอะไรไหม”

เขาเพิ่งมักจะวิ่งผ่านตรงนั้นประจำเวลาไปซื้อผัก เมื่อสองสามเดือนก่อน เขาสังเกตเห็นว่ามีโรงละครที่ข้างๆ ทะเลสาบ หลังสร้างเสร็จก็พบว่ามันเป็นตึกสีขาวที่สวยงามมาก เขายังวิ่งเข้าไปดูว่าแท้จริงแล้วมันคือตึกอะไร และพบว่ามันเป็นโรงละคร

ตัวนอนวีเชอพูดว่า “ตรงนั้นมีกลุ่มผู้สูงอายุไปรำไทเก๊กกันตั้งแต่เช้ามีต

ทุกวัน ยังจะสร้างโรงละครได้อีก”

“ไปดูกันเถอะ ฤดูใบไม้ผลิดอกไม้บานหมดแล้ว นายไม่อยากดูหน่อยเหรอ” ปกติเฉาเฟิงตื่นเช้ามากเพื่อไปซื้อผัก บางครั้งก็เห็นผู้สูงอายุสองสามคน แต่ถนนเส้นนี้ยาวมาก วิ่งไปวิ่งมาก็เหลือเขาเพียงคนเดียว

ตัวนอนวี๋เซ่อส่ายหน้า เขาไม่มีอารมณ์ทำอะไรทั้งนั้น เขามีเรื่องในใจเลยไม่ค่อยอยากออกจากบ้าน ต่อให้แสงตะวันด้านนอกจะสวยงามขนาดไหนก็ตาม

“พี่เห็นในโรงรถมีจักรยาน นายเคยขี่ไหม เดี่ยวพี่พานายไปเอง”
เฉาเฟิงพูด

“จักรยานคันนั้น...เป็นของพ่อฉัน เขาไม่ได้ใช้นานแล้ว เมื่อก่อนเขาเคยขี่จักรยานไปทำงาน นายว่าพ่อฉันเก่งไหมล่ะ ถ้าฉันไม่กลับจีน เขาก็คงไม่ซื้อรถหรอก”

“เซ็ดสักหน่อยก็ใช้ได้แล้ว เดี่ยวพี่ดูก่อนว่าไซ้ขาดหรือยัง ถ้ายังแค่หยอดน้ำมันก็ใช้ได้แล้ว” เฉาเฟิงพูดด้วยรอยยิ้ม “นายไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ เดี่ยวพี่ไปซ่อมจักรยานก่อน”

จักรยานมีเบาะหลังให้คนนั่ง แต่ฝุ่นเกาะหนามาก เฉาเฟิงจึงใช้ปืนฉีดน้ำในสวนดอกไม้ล้างจักรยานจนสะอาด เขาเคยเห็นตัวนอนชูหมินใช้ปืนฉีดน้ำล้างรถยนต์ที่บ้านครั้งหนึ่ง

ตัวนอนวี๋เซ่อนำขนมใส่กระเป๋าล้างแล้วสะพายไว้ข้างหลัง พอเฉาเฟิงหยอดน้ำมันใส่ไซ้เสร็จก็ชวนบนถนนหน้าประตูบ้านสองรอบแล้วเบรก ก่อนใช้ขายันพื้นแล้วพูดเสียงดังว่า “จักรยานใช้ได้แล้ว!”

ตัวนอนวี๋เซ่อสะพายกระเป๋าแล้วนั่งลง จากนั้นก็พบว่าเฉาเฟิงได้นำเบาะรองนั่งมาวางไว้บนเบาะหลัง แล้วใช้เชือกมัดอีกที

แต่มันใหญ่ไปหน่อย อยากรู้ก็ยังไม่สบาย แถมนั่งต้องขอขา

“พี่จะออกรถแล้วนะ” เฉาเฟิงพูด “นั่งดี ๆ ละ”

“อืม...”

เฉาเฟิงขี่จักรยานอย่างเอ้อระเหย ตัวนอนวี๋เซ่อไม่ได้กอดเขา เพียงจับล้อเขาไว้ด้วยมือเดียว ตอนออกจากหมู่บ้าน ยามก็ชะงักหน้ามามองพวกเขา

แวบหนึ่ง ตัวนวนวีเซ่อรู้สึกอายนิดหน่อย ตัวเองโตขนาดนี้แล้ว ยังต้อง
 ซ้อนท้ายจักรยานอีก จึงชบศึรชะลงบนแผ่นหลังของเฉาเฟิง “นายปั่น
 เร็วหน่อย”

“โอเค” เฉาเฟิงรู้สึกได้ว่าเขากำลังชบอยู่บนหลังของตน จึงเริ่มปั่น
 จักรยานเร็วขึ้น แต่การจะกล้าทำแบบนี้ก็ต้องดูด้วยว่าด้านหลังไม่มีรถหรือ
 ไม่มีคนตามมา

ทิวทัศน์ด้านหลังทะเลสาบฮูยซานกลับไม่เลว แม้จะไม่ใช่ทะเลสาบ
 ตามธรรมชาติ แต่ก็ขุดสร้างได้อย่างสมบูรณ์ ใช้เวลาสี่สิบนาทีในการขี่จักรยาน
 เลียบทะเลสาบไปยังโรงละคร หลังเฉาเฟิงจอดจักรยานก็ล็อกไว้ใต้ไฟถนน
 จากนั้นก็เข้าไปด้วยกันกับตัวนวนวีเซ่อ

พวกเขาโชคดีมากที่วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ จึงมีการแสดง
 ละครเวที แต่โรงละครเพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่นานจึงยังไม่ค่อยมีคน การแสดง
 จึงเป็นการฝึกซ้อมละครเวทีของคณะละครหลินโจว ค่าตั๋วจึงถูกมาก ตัววราคา
 สองร้อยหยวนกลับขายแค่ใบละยี่สิบหยวนเท่านั้น

เฉาเฟิงถามเขาว่าจะดูไหม ตัวนวนวีเซ่อมองไปปลิโวโปรโมตละคร
 แวบหนึ่ง เหมือนจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก เขาคิดว่าไม่น่าสนใจ แต่ก็
 ไม่เคยดูมาก่อนจึงพยักหน้า “ซื้อมาสองใบเถอะ”

ความเป็นจริงชี้ชัดว่าละครเรื่องนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจ นักแสดงก็แสดง
 ทำทางเกินจริง พล็อตเรื่องพื้นๆ ดาษดื่นไม่มีคุณค่าทางวรรณศิลป์ เรื่องราว
 เกี่ยวกับพระเอกจากชนบทที่มักโดนคนดูถูกตอนเรียนหนังสือ หลังออกสู่
 สังคมก็ยังเจอคนดูถูก ถ่มหน้าตาที่ธรรมดา ต่อมากลับถูกลอตเตอร์ทำให้
 ผู้คนรอบข้างปฏิบัติกับเขาไม่เหมือนเดิมโดยสิ้นเชิง นางเอกที่ชอบใช้งาน
 เขาบ่อยๆ ถ่มยังเคยไม่สนใจเขาตอนอยู่ในมหาวิทยาลัย ก็เปลี่ยนท่าที่
 มาตอบตกลงทันทีที่เขาตามจีบ สุดท้ายเมื่อพระเอกใช้เงินจนหมด คนรอบข้าง
 ก็ตีจากไปอีกครั้ง

ตัวนวนวีเซ่อดูแล้วก็ทาวตั้งหลายครั้ง เฉาเฟิงเองก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยสนุก
 แต่ในโรงละครมีคนดูโหรงเหรง และพวกตนก็เป็นสองคนในนั้น ถ้าพวกตนกลับ
 นักแสดงบนเวทีจะต้องได้รับผลกระทบแน่ๆ บางทีอาจหยุดแสดงไปเลย

ตัวนอนวีเชื่อว่าพยายามอดทนดูต่ออย่างเบื่อบ้าง พลังกินขนมไปด้วยวางแผนว่าดูจบแล้วค่อยออกไป และสาบานว่าจะไม่มาดูละครที่ขณะนี้แสดงอีกแล้ว

ในที่สุดก็อดทนดูละครจนครบเก้าสิบนาที ตอนที่พวกเขา กำลังจะกลับก็ถูกชายวัยกลางคนตัวเตี้ยที่สวมสูทสีน้ำเงินขวางไว้ แล้วแจกแบบสอบถามกับพวกเขาสองใบ ก่อนเอ่ยด้วยท่าทางสุภาพอ่อนน้อม “ไม่ทราบว่าคุณทั้งสองดูละครของคณะเราจบแล้ว มีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง หรือมีคำแนะนำไหมครับ”

“คุณเป็นคนแต่งละครเรื่องนี้หรือครับ” ตัวนอนวีเชื่อถามผู้ชายคนนั้น “ผมเป็นรองหัวหน้าคณะครับ มีส่วนร่วมในการเขียนบทละครเรื่องนี้ด้วย” “อ้อ อันที่จริง...” ตัวนอนวีเชื่อไม่อยากพูดให้เขาเสียใจ “อุปกรณ์การแสดงทำได้ดีมาก แม้พล็อตเรื่องจะดูเกินจริงไปหน่อย แต่ก็ถือว่าพอใช้ได้ฝีมือการแสดงของนักแสดงก็ใช้ได้เหมือนกัน นางเอกสวยมาก ยิ่งพัฒนาไปอีกครับ” เขาเลียนแบบคำพูดที่ตัวนอนชูหมีนมักพูด แต่พูดแล้วก็เหมือนไม่ได้พูดอะไรอยู่ดี “ยิ่งพัฒนาไปอีกเยอะครับ ลู๊ๆ นะครับ”

เขารีบลากเฉาเฟิงออกมาทันที

รองหัวหน้าคณะละครคนนั้นยื่นใบตรารองคำพูดของเขาอยู่นาน แล้วก็รู้สึกว้าว ที่เด็กหนุ่มคนนั้นพูดมาตั้งหลายประโยคกลับเหมือนไม่ได้พูดอะไรเลยทันทีที่ลากเฉาเฟิงออกมา ตัวนอนวีเชื่อก็เริ่มบ่น “ละครบ้าอะไรเนี่ย เสียเวลาฉันชะมัด”

แม้เขาจะไม่ชอบ แต่ก็ไม่ได้พูดต่อหน้า เพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยินแล้วเสียใจสำหรับผู้แต่งบทละครแล้ว สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือการถูกวิจารณ์แบบนี้

เฉาเฟิงปลดล้อกรถจักรยาน ตัวนอนวีเชื่อไปนั่งซ้อนข้างหลัง แล้วก็ได้ยินเฉาเฟิงพูดว่า “มันก็ไม่แยขนาดนั้น อย่างน้อยก็มีบางส่วนที่เป็นเรื่องจริง โลกใบนี้หมุนรอบคนมีเงิน นายดูพระเอกคนนั้นสิ ตอนมีเงิน คนอื่นก็เข้าหา แต่พอไม่มีเงิน ก็ถูกคนอื่นทอดทิ้ง”

“ทำไมนายถึงคิดแบบนี้” น้ำในทะเลสาบตอนกลางคืนเป็นสีดำสนิทสะท้อนแสงไฟริมทางราวกับดวงดาวระยิบระยับ ตัวนอนวีเชื่อซบลงบนหลัง

ของเฉาเฟิงแล้วมองแสงไฟที่สะท้อนบนผิวทะเลสาบ

สายลมพัดปะทะหน้าของเฉาเฟิงขณะบันจี้กระยาน เขาพูดว่า “เมื่อที่เองก็คิดนะ ถ้าพี่คือคนที่ถูกลอตเตอร์คนนั้น แล้วจะเจอเหตุการณ์เหมือนเขารึเปล่า...”

เฉาอดคิดแบบนั้นไม่ได้ เพราะนักแสดงที่เล่นเป็นพระเอกคนนั้นแสดงได้สมบทบาทมาก จากที่พระเอกพูดความในใจทั้งหมดออกมาด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจได้พูดแทนใจของเฉาเฟิงหมดแล้ว อยากรักแต่ไม่กล้ารัก ชอบใครคนหนึ่งแต่ไม่กล้าจับ ทำได้เพียงพยายามทำดีกับอีกฝ่ายสุดชีวิต แต่กลับถูกเขามองข้าม

คล้ายตัวนวนวิเซอจะรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดว่า “งั้นก็พูดได้แค่ว่าตัวพระเอกในละครเรื่องนี้แหละที่มีปัญหา เขาไม่มีเสน่ห์เลยสักนิด! ดังนั้นคนอื่นเลยสนใจแต่เงินทองของเขา นี่แปลว่าเขาคงมีดีแค่เงิน พอไม่มีเงินก็ไม่มีใครรัก ไม่เหมือนนาย ถ้านายถูกลอตเตอร์มันคือการ...เพิ่มดอกไม้บนผ้าทอลาย¹ อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง แค่ความหล่อของนายก็กินขาด ยิ่งกับคิมูระ ทาคูยะ²”

เฉาเฟิงตื่นตะลึงที่ได้รับคำชม คาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำวิจารณ์ที่ดีขนาดนี้ จนอยากหยิบกระจกมาส่องดูสักหน่อย นี่น้องชายคิดว่าตน... หล่อจริงหรือ

“แล้วนายจะอยากถูกลอตเตอร์ไปทำไม แค่นายเกาต์ก็หาเงินได้แล้ว!” ตัวนวนวิเซอแสดงความคิดเห็นต่อ “ถ้านายชายเกาต์ ก็ต้องเป็นคิมูระ ทาคูยะ ของโลกเกาต์ บนตัวของพระเอกไม่มีส่วนไหนที่ทำให้คนชอบเลย การที่เขาจับผู้หญิงไม่ติดไม่น่าจะเกี่ยวกับเรื่องที่เขาจน นายแตกต่างจากเขาเฉาเฟิง ตัวนายมีจุดเด่นที่ทำให้คนชอบนะ”

¹ เป็นสำนวน หมายถึง การประดับตกแต่งสิ่งที่สวยงามอยู่แล้วให้สวยงามยิ่งขึ้นไปอีก

² นักแสดง นักร้องชาวญี่ปุ่น ได้รับการยกย่องให้เป็นไอคอนของญี่ปุ่นหลังจากประสบความสำเร็จในฐานะนักแสดง และเป็นสมาชิกยอดนิยมของวงสแมป ซึ่งเป็นหนึ่งในวงบอยแบนด์ที่โด่งดังที่สุดในเอเชียตะวันออก

ทันทีที่ได้ยินคำพูดพวกนี้ เฉากิ่งที่ไม่ทันระวังก็ชี้จักรยานชนก้อนหิน ทำให้แฮนดร์ถจักรยานเอียง ตัวนอวีเซ่อแทบกระเด็นหล่นจากรถ จึงกอดเอวฉากิ่งแน่น

เมื่อฉากิ่งถูกกอด ทำให้ภาพตัวนอวีเซ่อสัมผัสตนมื่อคืนผุดขึ้นมาวันนี้ทั้งวันตัวนอวีเซ่อที่นั่งซ้อนท้ายเพียงแค่อัปซายเลื้อของฉากิ่งเท่านั้นนี่เป็นครั้งแรกของวันนี้

หัวใจของฉากิ่งเต้นแรงอย่างไม่อาจควบคุม ไม่รู้ว่าตื่นเต้นเพราะชี้จักรยานลงสนามหญ้าจนเกือบตกทะเลสาบ หรือตื่นเต้นเพราะถูกเขากอดกะทันหัน “เสียวเซ่อ นายบาดเจ็บรีเปลา!”

“เปลา...แค่กระแทกไปสองที” ตัวนอวีเซ่อยังคงตกใจ “ใจหายหมดเกือบตกลงไปในทะเลสาบแล้ว ถ้าตกลงไปจะทำยังไง นายว้ายน้ำเป็นไหม”

ฉากิ่งพูดว่า “ขาลูกหมาตกน้ำนับไหม”

“...ถ้านายตะกายขึ้นมาไม่ได้ ฉันก็ต้องช่วยนายอยู่ดี” ตัวนอวีเซ่อเห็นว่ามึตมากแล้วจึงไม่ได้โทษฉากิ่ง รถจักรยานไม่มีไฟ จะมองทางไม่ชัดก็ไม่แปลก สุดท้ายก็ไม่ได้ว้ออะไร “นายหยุดรถจักรยานก่อน พวกเราเดินกลับดีกว่า”

ทั้งสองคนจูงจักรยานกลับบ้าน ปกติฉากิ่งมักอาบน้ำเร็วมาก แต่คืนนี้เขาลือลืออยู่ในห้องน้ำเป็นเวลานาน เพราะแม้แต่สองกระจะกอยู่ เขาก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องรูปลักษณะภายนอกสักเท่าไร แต่หลังจากมาอยู่บ้านตระกูลตัวนอวีก็สนใจเรื่องน้ออยู่น้อย เพื่อให้ตัวเองดูสะอาดสะอาดขึ้นมาหน่อยจึงโกนหนวดทุกเช้า

แต่ไหนแต่ไรเขาก็ไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองหล่อมาก่อน และไม่ชอบที่ผิวของตัวเองคล้ำ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องธรรมชาติ ฉากิ่งส่องกระจกอยู่นาน มองตา มองจมูก และมองปากบนใบหน้าของตัวเองอย่างละเอียดเหมือนเขาเพิ่งรู้จักตัวเองเป็นครั้งแรก แน่แน่นอนว่าดูไม่เหมือนดาราที่ตัวนอวีเซ่อพูดถึงเลยสักนิด

บางทีตนอาจไม่ได้หน้าตาแยขนาดนั้น หรือในใจของน้องชาย...

ฉากิ่งกังวลนิดหน่อยที่คิ้วของตัวเองรก จึงใช้ใบมีดโกนโกนไปสองครั้ง นึกไม่ถึงว่ามีอะไรจะสั้นจนโกนคิ้วแหงน ทั้งยังถูกมีตบาดจนเลือดไหล

ออกมาด้วย เขารีบวางมีดลง เลือดหยุดไหลเร็วมาก เจาเฟิงลูบคิ้วพยายาม
 ปกปิดรอยแหว่งไว้

เมื่อออกจากห้องน้ำ เจาเฟิงก็ได้ยินตัวนอนวีเซอคุยโทรศัพท์กับ
 ตัวนชูหมิน ตัวนชูหมินบอกว่าจะขับรถออกจากบ้านเกิดตอนเที่ยงคืน
 แต่ตัวนอนวีเซอบอกเขาว่าอย่าทำให้ตัวเองเหน็ดเหนื่อยขนาดนั้น “พอนอนพัก
 อีกคืนก็ได้ พรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง”

แต่ตัวนชูหมินนึกถึงเรื่องการประชุมใหญ่ประจำปี และรู้ว่าอยู่ต่อ
 ไม่ได้แล้วเพราะยังต้องเดินทางไปเมืองหลวง

หลังวางสาย เจาเฟิงก็ถามเขาว่า “คุณอาจจะกลับมาพรุ่งนี้หรือ”

“อืม...พ่อจะขับรถกลับตอนกลางคืนให้ได้เลย นายไม่เคยไปบ้านเกิด
 ของพ่อ ทางเป็นถนนบนเขา แต่พ่อบอกว่าหากคนช่วยขับรถมาส่งตรง
 ปากทางเข้าทางหลวงได้แล้ว” ตัวนอนวีเซอมองเจาเฟิง “ทำไมวันนี้นายอาบน้ำ
 นานขนาดนี้”

“เรื่องทำน้ำอุ่นมีปัญหานิดหน่อย พี่ร่อนน้ำร้อนอยู่พักหนึ่งเลย” ที่จริง
 เขาส่องกระจกอยู่ครึ่งชั่วโมงต่างหาก

เจาเฟิงจับคิ้วอย่างไม่สบายใจ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ตัวนอนวีเซอก็ล้างหน้าแปรงฟันเสร็จ เจาเฟิงอ่านหนังสือ
 อยู่บนเตียง ที่จริงในใจของเขากำลังคิดถึงเรื่องของฉางเสี่ยวบินอยู่ หากคุณอา
 กลับมา แล้วฉางเสี่ยวบินจะกลับมาด้วยไหม เช่นนั้นตัวเองก็ต้องจากไปแล้ว
 ใช่หรือไม่ ใจเขาไม่อยากจากไปเลย เขามีความสุขเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันสองคน
 แบบนี้ ต่อให้ไม่มีคนอื่น เขาก็สามารถดูแลน้องชายตลอดไป

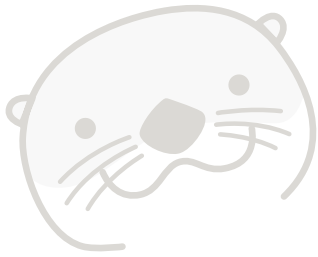
ตัวนอนวีเซอนั่งบนเตียงแล้วถามว่าเขากำลังอ่านหนังสืออะไรอยู่ เจาเฟิง
 ตอบว่า “*คำสารภาพ*”

“หนังสืออะไร” ตัวนอนวีเซอไม่ค่อยเข้าใจชื่อภาษาจีนของหนังสือแปล
 ลักเท่าไร จึงพลิกตัวชะโงกเข้าไปใกล้เพื่อดูชื่อภาษาอังกฤษของหนังสือเล่มนี้
 กับชื่อผู้แต่งตัวเล็กๆ “*Les Confessions* โดย Jean-Jacques Rousseau...”
 เขาอ่านออกเสียงเป็นภาษาฝรั่งเศส “อ้อ หนังสือเล่มนี้นี่เอง”

เจาเฟิงก้มหน้า “เสี่ยวเซอเคยอ่านหรือ”

“แน่นอนว่าไม่เคย” ตัวนอวีเชื่อนอนคว่าอยู่บนขาของเขา ตอนที่เงยหน้าพลันสังเกตเห็นว่า เหมือนคิ้วของเฉาเฟิงจะแหวกไป แหวกได้ประหลาดมาก ก่อนหน้านั้นทำไมไม่เห็นเลยว่าคิ้วของเขาแหวก

“นายอย่าขยับ...” ตัวนอวีเช่จ้องแล้วยื่นมือออกไป เฉาเฟิงไม่กล้าขยับตัวโดยไม่รู้ตัว คิดว่าหรือเขาจะ...เฉาเฟิงเลียริมฝีปากอย่างกระสับกระส่าย เกร็งไปทั้งตัว จนกระทั่งตัวนอวีเช่ลูบคิ้วของเขาอย่างเบามือ

ทดลองอ่าน